

Sygn. akt V Pz 212/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim

w składzie następującym :

Przewodniczący: **Sędzia SR (del.) Urszula Sipińska-Sęk**

Protokolant: asyst. sędz. Ewa Czarnecka-Stuleblak

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa W. C.

przeciwko Zespołowi Szkolno- (...) w C.

o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy za pracę

na skutek zażalenia W. C.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 października 2015 roku, sygn. akt IV P 72/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 7 października 2015 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił wniosek powoda W. C. o zwolnienie od opłaty od zażalenia.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że powód w złożonym oświadczeniu o stanie majątkowym i rodzinnym wskazał, iż jego gospodarstwo domowe osiąga przychody w wysokości 7000 złotych, nie precyzując sumy ponoszonych wydatków, ograniczając się do ogólnego ich wskazania. Sąd Rejonowy podkreślił, że niewygórowana opłata w wysokości 30 złotych pozostaje w zasięgu możliwości finansowych powoda, ponieważ jest w stanie ją ponieść bez uszczerbku w koniecznym utrzymaniu siebie i członków swojej rodziny.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł W. C. w dniu 3 listopada 2015 roku wskazując, iż nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych, tym bardziej, że w jego przekonaniu zawył proces przed sądem jest źródłem bezprawnego czynu strony pozwanej. Powód podniósł, iż nie ma zamiaru ponieść skutków materialno-prawnych związanych z tym procesem niezależnie od jego sytuacji materialnej.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 102 ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014r. poz. 1025z późn. zm.) zwolnienie od kosztów sądowych może domagać się osoba fizyczna, jeśli złoży

oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Instytucja zwolnienia z kosztów sądowych jest formą pomocy udzielanej przez Skarb Państwa osobom najbiedniejszym, aby w ten sposób pomóc im w sądowym dochodzeniu roszczeń. W związku z tym powinno mieć ono miejsce tylko w sytuacjach wyjątkowych, zasługujących na szczególne uwzględnienie. Jak podkreślał wielokrotnie Sąd Najwyższy, ubiegający się o taką pomoc powinno się poczynić oszczędności we własnych wydatkach, do granic zabezpieczenia koniecznych kosztów utrzymania siebie i rodziny. Dopiero jeśli poczynione w ten sposób oszczędności okazały się niewystarczające można zwrócić się o pomoc państwa. Jednocześnie dla wydatków związanych z prowadzeniem procesu strona powinna znaleźć pokrycie w swych dochodach przez odpowiednie ograniczenie innych wydatków nie będących niezbędnymi dla utrzymania.

Ze złożonego przez powoda oświadczenia o stanie rodzinnym i majątkowym wynika, iż wnioskodawca osiąga stały miesięczny dochód w wysokości 2500 złotych. Dodatkowo powód posiada wraz z żoną majątek nieruchomy w postaci zabudowanego dwoma domami mieszkalnymi gospodarstwa rolnego położonego w S. o pow. 1,08 ha. Na utrzymaniu ma jedynie żonę, gdyż jego dzieci są już dorosłe i nie pozostają na jego utrzymaniu. Każde z nich osiąga własne dochody z tytułu pracy, dlatego winny partycypować w kosztach utrzymania mieszkania, w którym wspólnie mieszkają z powodem.

Stan majątkowy powoda jest zatem na tyle dobry, że pozwala mu z powodzeniem i samemu na uiszczenie opłaty od zażalenia, która wynosi zaledwie 30 złotych.

Sąd nie podziela argumentacji powoda, aby za zastosowaniem wobec niego art. 102 k.p.c. przemawiał charakter sprawy i jego subiektywne przekonanie o słuszności wytoczonego powództwa, bowiem każdy wytaczając powództwo jest przekonany o słuszności swego żądania.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy z mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.